

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3CoE/294/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3609200654
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2012:3609200654.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v exekučnej veci oprávneného: Obvodný úrad Prievidza, so sídlom Medzibriežková 2, Prievidza, IČO: 31 777 252, proti povinnému: N. K., bytom I. H. XX, o vymoženie 16,60 eur s príslušenstvom, na odvolanie oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Partizánske č.k. 6Er/57/2009-33 zo dňa 22. marca 2012 jednomyseľne, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa **z r u š u j e**.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Ex. por., nakoľko z exekučného spisu a záveru súdnej exekútorke zistil, že povinný nemá majetok postačujúci aspoň na úhradu trov exekúcie. Zo spisu súdneho exekútora a z jeho podnetu na zastavenie exekúcie vyplýva, že boli vykonané lustrácie majetku povinného, pričom sa nepodarilo zistiť žiaden hnutelný ani nehnuteľný majetok postihnuteľný exekúciou. Povinný nie je vlastníkom nehnuteľnosti na území SR a nie je evidovaný ako zamestnanec, nie je poberateľom mzdy ani dôchodku, sociálnej dávky a niekoľko rokov bol zamestnaný len cca 2-5 týždňov. Nie je evidovaný v živnostenskom registri ani v obchodnom registri a nenachádza sa vo väzbe ani vo výkone trestu odňatia slobody. Súd prvého stupňa uviedol, že ďalšie vymáhanie pohľadávky by bolo neúspešné a neehospodárne, pričom by sa zvyšovali trovy exekúcie. Preverovaním súdu prvého stupňa bolo zo správy Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Partizánske zistené, že povinný bol naposledy vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie od 14.04.2004 do 12.09.2004, pričom povinný nepoberá žiadnu dávku alebo príspevok. Z vyjadrenia Sociálnej poisťovne vyplýva, že povinný bol registrovaný u zamestnávateľa Obec I. H. od 01.10.2010 do 22.11.2010. Na základe uvedeného súd prvého stupňa exekúciu zastavil ex offo podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Ex. por.. Rozhodnutie v časti výroku o trovách exekúcie, ktorým súdnej exekútorke priznal 66,44 eur odôvodnil s poukazom na § 196, § 200 ods. 1, § 203 ods. 2 Ex. por., ako aj vyhl. č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov. Súdnej exekútorke priznal odmenu za výkon exekučnej činnosti podľa § 14 ods. 1 cit. vyhl. v minimálnej zákonnej výške 33,19 eur. Ďalej súdnej exekútorke priznal náhradu hotových výdavkov podľa § 22 ods. 1,2 cit. vyhl. vo výške 22,18 eur (za poštovné v sume 11,20 eur a cestovné náhrady v sume 10,98 eur). Súdnej exekútorke ako platiteľke dane z pridanej hodnoty priznal aj 20 % DPH podľa § 196 Ex. por. vo výške 11,07 eur (z odmeny 33,19 eur + náhrady hotových výdavkov 22,18 eur). Súd nepriznal súdnej exekútorke cestovné náhrady za cestu uskutočnenú dňa 30.03.2009 z Prievidze do Veľkých Krštenian vykonanú za účelom doručenia upovedomenia o začatí exekúcie zo dňa 25.03.2009, nakoľko vykonanie tejto cesty nepovažoval za účelné, pretože súdny exekútor má povinnosť v prvom rade doručovať upovedomenie o začatí exekúcie prostredníctvom pošty v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania. Tiež nepriznal súdnej exekútorke vyčíslené cestovné náhrady za cestu vykonanú dňa 25.04.2009 z Prievidze do I. H. v sume 15,34 eur pozostávajúce z náhrady cestovných výdavkov (cesta vo vzdialenosti 60 km 3,46 eur, telefón vo výške 0,90 eur a opotrebenie vozidla), ale z vyčísleného jej priznal náhrady v sume 10,98 eur, t.j. 60 km x 0,183 eur. Ostatné vyčíslené cestovné výdavky súd prvého stupňa nepovažoval za účelné a preukázané. Pokiaľ ide o náhradu hotových výdavkov za náklady spojené so zavedením spisu (obal, kancelársky papier,

euroobaly, obálky, toner, spinky atď.), náhradu týchto tiež nepriznal, pretože ich vynaloženie nebolo dostatočne preukázané v exekučnom spise. S poukazom na ust. § 203 ods. 2 Ex. por. k náhrade trov exekúcie zaviazal oprávneného, pretože exekúcia sa zastavila z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie.

Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie oprávnený, ktorý uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. c/, f/, i/ O.s.p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a neúplne zistil skutkový stav a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené. Poukázal, že rozhodnutím ministra spravodlivosti podľa § 222 Ex. por. zo dňa 14.07.2005 pozastavil Bc. Viere Hurtišovej výkon funkcie súdneho exekútora a rozhodnutím č.k. 17989/2011-52 zo dňa 13.04.2011 rozhodol, že toto pozastavenie trvá až do vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa v konaní DK 33/2005 začatom na návrh ministra spravodlivosti č. 10129/2004-52 zo dňa 27.12.2005. Z dôvodu právnej istoty a skutočnosti, že voči súdnej exekútorke prebieha ešte ďalšie konanie DK 33/2005, Ministerstvo spravodlivosti dňa 13.04.2011 rozhodlo, že pozastavenie výkonu funkcie trvá aj naďalej. Krajský súd v Trenčíne preto vo svojich právoplatných rozhodnutiach opakovane konštatoval a mal za preukázané, že súdna exekútorka nesmie vykonávať exekučnú činnosť a musí byť zastúpená vymenovaným zástupcom v zmysle § 17 a nasl. Ex. por.. Krajský súd v Trenčíne žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísané a podpísané súdnou exekútorou Bc. Vierou Hurtišovou v r. 2011, teda v čase, keď mala súdna exekútorka preukázateľne pozastavený výkon funkcie súdneho exekútora a riadne vymenovaného zástupcu, zamietol. Aj v tomto konaní o trovách exekučného konania nemohla Bc. Viera Hurtišová vystupovať samostatne ako exekútorka, keďže zo zákonnej prekážky nemohla, presnejšie mala zakázané vykonávať v preskúmanom období exekučnú činnosť a teda jej nemohli vzniknúť ani žiadne trovy. V celom uznesení a teda ani pri uznaných vykonaných exekučných úkonov však súd neuvádza, že bola Bc. Viera Hurtišová zastúpená exekútorom Bernardom Janíkom, naopak z odôvodnenia uznesenia a uplatnených trov konania vyplýva, že exekučnú činnosť aj napriek zákazu vykonávala Bc. Viera Hurtišová. Ďalej uviedol, že súd pred vydaním uznesenia oprávnenému ako účastníkovi konania vôbec neoznámil začatie konania vo veci zastavenia exekúcie a ani vo veci náhrady trov konania a takýmto postupom oprávnenému odňal možnosť konať pred súdom a uplatňovať si práva účastníka konania. Mal za to, že trovy exekúcie objektívne nemohli vzniknúť súdnej exekútorke, keďže exekučné úkony v roku 2009, ktoré si uplatnila spadajú do obdobia, kedy mala výkon exekučnej činnosti pozastavený. Bol názoru, že právo na výkon exekúcie pohľadávky bolo prekludované a exekučné konanie malo byť zastavené z tohto titulu. Súdna exekútorka a v neposlednom rade aj súd by mali mať vedomosť o tom, že po troch rokoch od vykonateľnosti exekučného titulu t.j. dňa 05.02.2011 v zmysle ust. § 88 ods. 1 zákona o priestupkoch platného do 31.08.2008 v spojení s prechodnými ustanoveniami a zákazom retroaktivity uplynula prekluzívna lehota aj na výkon rozhodnutia. Taktiež namietal, že okresný súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností potrebných na zastavenie exekúcie. Okresný súd rozhodol o zastavení exekúcie z dôvodu údajnej nemajetnosti povinného napriek tomu, že nemal a ani nemohol mať túto rozhodujúcu skutočnosť dostatočne preukázanú. Exekučná činnosť prebiehala za účelom zistenia majetku povinného len necelé 2 mesiace v roku 2009 a posledný úkon (osobné šetrenie u povinného) exekútorka vykonala dňa 25.04.2009. Teda vyše 2 rokov pred vydaním rozhodnutia súdu sa nemajetnosť povinného neskúmala. Súd sám zistil, že povinný bol zamestnaný v r. 2010 a aj keď nešlo o dlhodobý pracovný vzťah, určite by príjem z tejto práce postačoval na úhradu nízkej pohľadávky oprávneného (16,60 eur s prísl.). Exekútorka a ani súd následne v tejto veci nevykonal úplné dokazovanie o skutočných a aktuálnych majetkových pomeroch povinného. Súd nemôže tvrdiť, že povinný je alebo bude trvalo nemajetný len z toho dôvodu, že bol nemajetný v r. 2009 a v marci 2012. Okrem toho súd nepreskúmal, že povinný nie je zo zdravotných dôvodov schopný naďalej podnikat' alebo sa zamestnať. Neskúmal a teda ani nepreukázal, že v čase pred rozhodnutím o zastavení exekúcie mohol povinný mať rôzne náhodilé príjmy (dedičstvo, dary, odmeny, dividendy, príjmy z brigád a prác v zahraničí, výhry, pôžičky) a mohol nadobudnúť majetok dostačujúci nielen na trovy exekúcie. V danom prípade ide o mladého práceschopného muža (nar. 1969) a súd mohol dôvodne predpokladať, že sa jeho majetkové pomery môžu zlepšiť. Pokiaľ by bol majetok povinného v čase skúmania nedostatočný vždy je možné predpokladať, že sa jeho majetkové pomery zlepšia a teda bude možné neskôr uspokojiť pohľadávku štátu a preto nie je účelné a ani výchovné, resp. motivujúce vo vzťahu k povinnému oslabiť právo štátu rizikom premlčania pohľadávky z titulu zastavenia exekúcie. Oprávnený poukázal aj na skutočnosť, že z podnetu súdnej exekútorke Bc. Viere Hurtišovej a na základe jej prísľubu, že bude pre Obvodný

úrad vymáhať pohľadávky v rámci exekučného konania bez nároku na odmenu a náhradu trov konania, bola dňa 27.10.2006 uzatvorená medzi Krajským úradom v Trenčíne a súdnou exekútkou Bc. Vierou Hurtišovou "Rámcová zmluva o spolupráci pri vykonávaní exekúcie pre Obvodný úrad v Prievidzi". Neskôr bola dňa 02.01.2008 uzatvorená medzi Obvodným úradom v Prievidzi a Bc. Vierou Hurtišovou "Rámcová zmluva o spolupráci pri vykonaní exekúcie pre Obvodný úrad v Prievidzi". Obsahom oboch zmlúv (čl. 5) bola okrem iného aj dohoda, že v prípade nevyoženia pohľadávky v celom rozsahu (teda aj v prípade nemajetnosti povinného) trovy exekúcie znáša exekútor. Skutočnosť, že ObÚ Prievidza ako oprávnený nebude musieť v budúcnosti vynakladať rozpočtové prostriedky na výkon exekúcie bola zdôraznená aj v čl. 6 oboch zmlúv, kde okrem nulovej zmluvnej odmeny pre exekútora bolo dohodnuté, že Obvodný úrad neposkytuje exekútorovi žiadne preddavky a ani zo svojich účtov neposkytuje exekútorovi žiadne finančné prostriedky. Táto dohoda bola základnou podmienkou na podávanie návrhov na vymáhanie pohľadávok prostredníctvom exekútky Bc. Viery Hurtišovej, pretože Obvodný úrad Prievidza nemá a nemôže mať vyčlenené rozpočtové prostriedky na platenie odmeny a výdavkov (trov konania) exekútora. Okrem vyššie uvedeného sa exekútko v rámcových zmluvách zaviazala (čl. 2 ods. 7), že v prípade zistenia, že povinný nevlastní žiadny majetok, nepracuje a nie je predpoklad, že bude pohľadávka oprávneného vymožená, po uplynutí dvoch rokov, zašle obvodnému úradu o tomto informáciu a požiadajú o súhlas k podaniu návrhu na zastavenie exekučného konania z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Takúto informáciu ani žiadosť vo vzťahu k povinnému v tomto prípade nepodala. Exekútko podala najskôr výzvu na úhradu preddavku vo výške 40,- eur za každý exekučný spis, na čo jej oprávnený zaslal zamietavú odpoveď. Následne súdna exekútko podala "výzvu na udelenie súhlasu na zastavenie exekučných konaní z dôvodu nemajetnosti povinného" zo dňa 24.09.2011, na čo je oprávnený zaslal svoje zamietavé stanovisko. Aj napriek tomu súdna exekútko v rozpore so zmluvou a so zásadami poctivého obchodného styku podala bez vedomia oprávneného podnet na zastavenie exekučného konania na súd v inom okrese, ktorý ešte nekonal vo veci pozastavenia jej exekútorskej činnosti. Na základe uvedeného oprávnený navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil.

Súdna exekútko sa k odvolaniu oprávneného vyjadrila tak, že nemá pozastavenú činnosť. Uviedla, že dnešným dňom aj Okresný súd Prievidza aj ostatné súdy vydávajú všetky rozhodnutia, kde jej priznávajú právo podať návrhy alebo iné úkony a zaväzujú oprávnených na zaplatenie trov konania vo veciach, kde je nevyožiteľná pohľadávka, takže skutočne nevie, o čo opiera oprávnený svoje tvrdenie, že aj na iných súdoch a v iných rozhodnutiach sa konštatuje, že má pozastavenú činnosť. Súdu prvého stupňa bezdôvodne neuložil úhradu trov - má právo aj sám bez návrhu súdnej exekútky vydať uznesenie o zastavení konania, ak sú splnené podmienky podľa § 57 Ex. por. a v tomto prípade, nakoľko povinný je nemajetný, podmienky sú splnené. Na základe názoru ministerstva spravodlivosti uvedeného v dôvodovej správe návrhu na novelizáciu zákona a aj základných ústavných zásad - súdna exekútko je osoba štátom určená a splnomocnená na výkon exekučnej činnosti, avšak toto nemôže znamenať, že na výkon tejto činnosti, ktorou exekútor plní úlohy štátu, má exekútor používať svoj majetok. Prezintovaný názor právneho oddelenia p. L., že v zmluve sa súdna exekútko zaviazala vykonávať exekučné konania bez nároku na odmenu - paušálnu za jednotlivé vykonané úkony je v rozpore s Ústavou SR - zákaz nútenej práce - práca by bola vykonaná bez mzdy za vykonanú prácu, a to by znamenalo návrat k núteným prácam a porušenie tejto zásady. Uvedeným nátlakovým konaním právneho oddelenia je porušované ústavné právo čl. 20 - každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu, nakoľko súdna exekútko musí hradíť všetky úkony so svojho zisku. Výklad náhrady trov konania nesmie obmedzovať, resp. brániť v reálnom uplatnení základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a v čl. 1 dodatkového protokolu. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom (vrátane pred exekučným súdom) je poskytnúť účastníkovi, ktorému to priamo priznáva (v tomto prípade sa súdna exekútko považuje za účastníka konania pre ten úsek konania, v ktorom sa rozhoduje o jej nároku na náhradu trov konania) náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konania pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon. Súdna exekútko uviedla, že si nevšimla pri uzatváraní zmluvy čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 2, ale aj napriek tomu z právnej teórie platí, že zmluva, v časti v ktorej odporuje zákonu, je absolútne neplatná. Trovami exekúcie sú podľa § 200 Ex. por. odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Súdna exekútko má v zmysle zmluvy (v zmluve je, že - čl. 6 práva a povinnosti oprávneného a exekútora ustanovené v Ex. por. nie sú touto zmluvou dotknuté) nárok na odmenu exekútora, paušálnou sumou najmenej 33,19 eur (§ 14 ods. 2 cit. vyhl.) a paušálnou sumou za každý jednotlivý úkon exekučnej činnosti - 3,32 eur (získanie

poverenia na vykonanie exekúcie, doručenie príkazu na začatie exekúcie, doručenie upovedomenia o začatí exekúcie). Nakoľko v Ex. por. je jasne kogentnými ustanoveniami stanovená podmienka, že v prípade, ak povinný je nemajetný a procesne zavinil oprávnený, že pohľadávka nie je vymožená, platí trovy exekúcie oprávnený, majú zákonné ustanovenia prednosť pred zmluvou. Navrhla, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie je potrebné zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. i/ O.s.p. ako rozhodnutie, ktoré nemalo byť vydané.

Súd prvého stupňa na podnet súdnej exekútorke zastavil exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Ex. por., podľa ktorého súd exekúciu zastaví, ak majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Pre záver o tom, či je nevyhnutné zastaviť exekúciu pre nedostatok majetku sa však musí uvažovať o celom majetku povinného a nie iba o časti, ktorá v konkrétnom prípade je predmetom exekúcie. Podľa ustálenej súdnej praxe je nevyhnutné dôsledne zistiť a zvážiť všetky okolnosti majúce význam pre ďalšiu úspešnosť začatej exekúcie. Pre záver o potrebe zastavenia exekúcie na základe citovaného zákonného dôvodu má exekútor a následne i súd povinnosť vykonať dôsledné zistenie majetkových a zárobných pomerov povinného. Prihliada sa však aj na ďalšie okolnosti z ktorých je možné bezúspešnosť exekúcie vyvodiť. Podľa ustálenej súdnej praxe takouto zásadnou okolnosťou je vek povinnej osoby, jej prípadný zdravotný stav, t.j. z čoho možno vyvodiť predpoklad dosahovania príjmu, či už zo závislej alebo podnikateľskej činnosti v blízkej budúcnosti.

V danej veci je nepochybné, že povinný je vo veku XX rokov, pričom nebolo žiadnym spôsobom preukázané ani osvedčené, že by jeho zdravotný stav alebo iné osobné okolnosti nedovoľovali zamestnať sa. Na strane povinného ide o osobu v produktívnom veku, u ktorej neboli zistené žiadne okolnosti, ktoré by dávali podklad pre záver o tom, že nie je u neho predpoklad nadobudnutia majetku, prípadne príjmu, ktorý by mohol byť predmetom exekúcie. Povinný je v súčasnosti nezamestnaný, nie je však vylúčené, že sa v budúcnosti zamestná a bude dosahovať príjem, ktorý bude postačovať na uspokojenie pohľadávky oprávneného v sume 16,60 eur s príslušenstvom. Záver, podľa ktorého by dôvodom na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Ex. por. bolo každé zistenie nedostatku majetku bez ohľadu na ďalšie okolnosti, by bol v rozpore s exekučným konaním.

Odvolací súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že v zmysle vyjadrenia oprávneného adresovaného súdnej exekútorke, oprávnený vyjadril súhlas so zastavením exekúcie len pod podmienkou, že si súdna exekútorka nebude uplatňovať trovy exekúcie v súlade s Rámcovou zmluvou o spolupráci pri vykonávaní exekúcií pre Obvodný úrad v Prievidzi, čo súdna exekútorka nerešpektovala.

Keďže za daného stavu nemalo byť vydané rozhodnutie o zastavení exekúcie, neprichádza do úvahy ani rozhodnutie o trovách zastavenej exekúcie, a preto bolo uznesenie súdu prvého stupňa zrušené aj vo výroku o trovách zastavenej exekúcie.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.